

ARNOLDI VESALIENSIS
AD STUDIOΣOS EPI-
GRAMMA.

ὦ φιλόγλωττε πάϊς, σοι νῆρ ^{claro} ἀριδείκετος ἦρως
ἦλθερ, τῷδε μακρὸς τούνομα δῶκε βίος.
ἦλθε μὲν ἀμφιταλῆς, ἔ παρ κατὰ σῶμα φαίνος,
ὁ πρὶν ^{deformis} δίσμορφος ^{μισενιτις} ἔ πανάποτος ἔωρ.
ἦλθερ, ἐπ' ἐοδῆταισιν ἀγαλλόμενος ^{vesimētis} τριφροῆσι,
δύσκληες ὅς τὸ πάλαι λώπιον ἐνδύετο.
ἦλθερ δὲ μὲν ἔσθεις ἀπ' ^a μοχθηροῦ τρόποιου ^{flagitiosa scelera}
ἢ μισοφροσύνης χαλκογυφῶν ἀμαθῶν.
ἦλθερ αἰμίμησον κνῆδος ἀνδράσιν ἐγναλίξιμ,
οἷσι μελίφθογγος ^{μῶσα} μέμηλερ αἰεί.
τῶτον ἄρα ζῆνον λαβ' εἰοίμως ὅσις ^{prudens} ἐχέφρωρ,
ἀνέρος ἠδ' ἑσπεποῦς ἠδ' ἐ μετέχε λόγων.
οἶδε γὰρ ^{benefactoribus} εὐεργεταῖς πολλῆν χάριν ἀντ' ἀποδύνασθαι
κοσμήσασθαι τ' ἀγαθοῖς παντοδαποῖσι φίλους.

EPIGRAMMATIS PRAE-
CEDENTIS PER EVN-
DEM INTERPRE-
TATIO.

En studiose puer, uenit clarissimus autor
Macrobius, studiis profit ut ille tuis,
^{vol. alium} Floridus ^{et} pleno speciosus corpore uenit,
^{welch} Marcidus ^{et} fracta qui cute turpis erat,
Venit, & illustri gestit uelamine tectus,
Qui miser in lacera sorduit antè toga.
Venit ab indoctæ plebis iam fraude solutus,
Quæ solet impressis fingere scripta notis,
Venit ut æternum tandem decus ^{in eborum} afferat illis,
Quis animo semper blanda Camœna fuit.
Si sapias, ille tuus fiat curabis ut hospes.
Dulcibus alloquiis atq; fruare uiri.
Reddere multa potest de se bene dona merenti,
Et colere omnigenis pectora grata bonis.